

РЕШЕНИЕ

№ 5927

гр. София, 20.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4731** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. В. С., с адрес: [населено място],[жк],[улица], чрез адв. Ж. Ж. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, против решение от 13.04.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 102-ри състав по НАХД № 7561/2020г., обективирано в протокол от съдебно заседание на 13.04.2021г., с което е потвърдена Заповед за задържане на лице с рег. №[ЕИК]/05.06.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 345 от НПК Н. В. С. е задържан за срок от 24 часа.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. От съда се иска да отмени обжалвания съдебен акт и реши спора по същество като отмени издадената заповед за задържане. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен се представлява от адвокат Ж., която моли съда да уважи депозираната касационна жалба, претендира разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът – Полицейски орган при 05 РУ-СДВР, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт И., която моли съда да отхвърли касационната жалба и да остави в сила решението на СРС. Прави възражение за прекомерност на

претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К.. По същество излага становище за основателност на касационната жалба, и моли съда да отмени решението на Софийски районен съд като неправилно и незаконосъобразно и да отмени издадената заповед за задържане.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

С протоколно решение по НАХД № 7561/2020г. Софийски районен съд, НО, 102-ри състав е потвърдил Заповед за задържане на лице с рег.№229331057/05.06.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 345 от НПК Н. В. С. е задържан за срок от 24 часа.

За да потвърди оспорения административен акт, съдът е приел, че е издаден при спазване на изискванията за форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и съответствие с целта на закона. Приел е, че заповедта е издадена от компетентен орган, в кръга на упражняваните от него правомощия, както и че същата съдържа фактически и правни основания за задържането съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка и изложената подробна правна аргументация за законосъобразност на Заповед за задържане на лице с рег. №[ЕИК]/05.06.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което АССГ на основание чл.221, ал2 АПК препраща към мотивите на СРС. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл.30, ал.3, изр.2 КРБ.

В съотв. с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /“Европейска конвенция за правата на човека” – ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защитава физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл.2, чл.3 и чл.4 ЕКПЧ като

първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето.

След прогласяването му и за да го гарантира, член 5, § 1, изр.2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б.“а” - б.“f” случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр.2, б.“а” – б.“f” ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

За целта член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

В съотв с. чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, Заповед за задържане на лице с №[ЕИК]/05.06.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР съдържа ясни, макар и недостатъчни фактически основания, относими към конкретното поведение на задържаното лице. Заповедта обаче е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, прераснала в досъдебно производство, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС на РБ/. В тях се съдържат достатъчно конкретни данни, които да обосноват задържането и с които касаторът е могъл да се запознае и да организира защитата си преди подаването на жалбата до СРС. Задържането е във връзка с данни за извършено престъпление по чл.345, ал. 2 от НК – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. На датата на задържане е образувано досъдебно производство по чл. 212, ал. 2 от НПК, материалите от което са докладвани на дежурен прокурор. Не е основателно възражението, че не са извършвани процесуално – следствени действия. Видно от протокол за оглед на местопроизшествие, на 05.06.2021г. е извършен оглед в съответствие с чл. 155, чл. 156 и чл. 128 – 130 от НПК, извършени са разпити на свидетелите Д. А., М. М. и А. П.. Както правилно е приел и СРС налице са бали данни за извършено престъпление, основание за издаване на заповедта за задържане. Въз основа на данните е образувано досъдебно производство, извършени са процесуално – следствени действия.

Заповедта по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за задържане за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Тя е и с цел - отпочване на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи обосновано предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление и

за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка. В случая, тези критерии са спазени. Ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта

По изложените съображения, съдебното решение следва да се остави в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.228 АПК правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът, предвид предмета на делото, обема и качеството на реално осъществената защита, определя в размер на 100 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА протоколно решение от 13.04.2021г. на Софийски районен съд, НО, 102-ри състав по НАХД № 7561/2020г., с което е потвърдена Заповед за задържане на лице с рег. №[ЕИК]/05.06.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр.чл.345 от НПК Н. В. С. е задържан за срок от 24 часа.

ОСЪЖДА Н. В. С., с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.